Р Е Ш Е Н И Е
№ 42723

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 35 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7791** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 186, ал. 4 от ЗДДС във вр. чл. 145 и сл. от АПК. Производството е образувано по жалба на „СЮ ЖЪ“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС № 115-ФК/22.05.2026 г. на Д. Р. К. началник Отдел „Оперативни дейности“ В. в ЦУ на НАП, оправомощена със Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на изп. Директор на НАП.

Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на ЗДДС, ЗАНН и практиката на СЕС. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски. Ответникът началник Отдел „Оперативни дейности“ П. в ЦУ на НАП оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Моли присъждане на деловодни разноски. Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество. Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

1/12 От фактическа страна е безспорно, че със Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС № 115-ФК/22.05.2026 г. на Д. Р. К. – началник Отдел „Оперативни дейности“ В. в ЦУ на НАП, оправомощена със Заповед № ЗЦУ 1148/25.08.2020 г. на изп.

Директор на НАП, на жалбоподателя е наложена ПАМ запечатване на негов търговски обект „магазин „So Go М.“, находящ се в [населено място], бул. „25-ти Септември“ № 70“ и забрана за достъп до него за срок от 1 месец. ПАМ е наложена за това, че на 04.04.2026 г. органи на НАП

извършват контролирана покупка на стоки на цена от 1,50 евро , за което продавач консултантът в търговския обект не издава фискален бон или друг документ за придобития приход.
Тези факти са установени с протокол за извършена проверка на основание чл. 110, ал. 4 във вр. чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Доказателствената сила на протокола по чл. 50, ал. 1 от ДОПК по делото не се опроверга. За да наложи процесната ПАМ органът по приходите е съобразил, че извършеното е нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС във вр. чл. 3, ал. 1, във вр. чл. 25, ал. 3 от Наредба Н 18 /13.12.2006 г. на Министерство на финансите, което налага при обвързана компетентност налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него.
При предвидената от чл. 186, ал. 1 от ЗДДС оперативна самостоятелност, органът по приходите е избрал срок на ПАМ от 1 месец – максимално възможното. Изложени са съображения за това, които отнасят към укрития данък, оживеното търговско място, наложената административна санкция от 1 500 евро с НП. При гореизложените факти съдът приема, че заповедта е издадена във формата и с съдържанието по чл. 59 от АПК, както и от компетентен орган по чл. 186, ал. 3 от ЗДДС и горецитираната Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на изп. Директор на НАП, поради което е валиден административен акт. Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 3 от АПК и от адресат на акта– дружеството, което стопанисва търговския обект и при отсъствието на други процесуални пречки по чл. 159 от АПК.
Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения: Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност 2/12 както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност П. издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка.
Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т. е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Според разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ, съгласно чл. 23 от същия закон. Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице. Това означава, че заповедта представлява индивидуален административен акт, който следва да отговаря на всички законови изисквания за неговото съдържание.

В случая съдът не констатира допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения, които да обуславят незаконосъобразност на заповедта на това основание. Видно е от съдържанието на оспорения административен акт, че в същия подробно е описана фактическата обстановка, свързана с мястото и датата на извършване на деянието. В конкретния случай оспорената заповед е мотивирана с установено във връзка с дейността на оспорващото дружество в стопанисвания от същото търговския обект – магазин за дрехи (търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС) нарушение по чл. 118, ал. 1 ЗДДС – неиздаване на фискална касова бележка от функциониращото в обекта фискално устройство за извършената контролирана покупка на стойност 1,50 евро. Заповедта безспорно съдържа и мотиви, които в частта относно съставомерността на нарушението и необходимостта от прилагане 3/12 на ПАМ са ясни и конкретни. Те отговарят на изискването на чл. 186, ал. 3 от ЗДДС за мотивиране на акта и са достатъчни, за да може да се извърши проверката за законосъобразност на оспорената заповед, включително за съответствието на мярката с целта на закона.
По приложението на материалния закон: Правното основание за издаване на оспорената заповед е разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС, която предвижда прилагане на принудителна административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, за неиздаване на съответен документ за продажба съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. В нормата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС е предвидено задължение на всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системния бон и да ги съхранява до напускането на обекта.
Наред с това по силата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. Съобразно чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта.
Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредба № Н 18/13.12.2006 г. независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата по чл. 3, ал. 1 - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1. За този род нарушения разпоредбата на чл. 185, ал. 1 от ЗДДС предвижда налагането на административно - наказателна санкция глоба или имуществена санкция - глоба - за физическите 4/12 лица, които не са търговци, в размер от 200 до 1 000 лв. или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер от 1 000 до 4 000 лв. По делото няма спор за факти.
Описаната в оспорената заповед фактическа обстановка относно неотчетена в обекта продажба

чрез издаване на фискална касова бележка се установява по безспорен начин от обсъдените във фактическата част на настоящото решение писмени доказателства. Видно от същите продажба е извършена, цената е заплатена и не е издадена фискална касова бележка от функциониращо в търговския фискално устройство, което обстоятелство надлежно е отразено в протокола от проверката. Предвид горното, съдът намира, че в случая безспорно е осъществен съставът на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС – основанието, на което е наложена процесната ПАМ.
В този случай административният орган действа П. условията на обвързана компетентност и няма право на преценка по същество дали да наложи ПАМ или не, без значение каква е стойността на покупката, за която не е издаден касов бон. При определяне на срока на ПАМ, който според закона е до 30 дни, административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, като на съдебен контрол подлежи съответствието на акта с целта на закона и спазването на пределите на оперативната самостоятелност, която е част от задължителната преценка за издаването на административния акт при правилно приложение на материалния закон.
Заповедта, в конкретния случай, е издадена във връзка с установено в хода на извършената на 04.04.2026 г. проверка в търговски обект по смисъла на П.. 1, т. 41 от ДР на ЗДДС неизпълнение на задължение от оспорващото дружество по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, за което е образувано административно наказателно производство със съставяне на АУАН за административно нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, завършило с издаване на наказателно постановление, с което на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС на оспорващото дружество е наложена имуществена санкция в размер на 1 300 лв. Принудителната административна мярка, както бе посочено и по-горе, е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера й във всяка една от хипотезите на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. Излагането на мотиви в заповедта по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с 5/12 целта на закона в изпълнение на изискването на чл. 146, т. 5 от АПК. Както се посочи по-горе, в случая органът по приходите е избрал срок на ПАМ от 7 дни при максимална възможност от 30 дни, като са изложени са съображения за това, които отнасят към укрития данък, оживеното търговско място, наложената административна санкция от 1 500 евро с НП.
Според постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз административните санкции, налагани от националните данъчни органи в областта на ДДС, представляват прилагане на членове 2 и 273 от Директивата за ДДС и следователно на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Затова те трябва да са съобразени с основното право, гарантирано в член 50 от същата (в този смисъл решение от 5 май 2022 г., BVC 570/20, EU: C: 2022: 348, т. 26, както и т. 34 от решение на СЕС от 04 май 2023 г. по дело С-97/21). При налагане на същите следва да е спазен принципът на пропорционалност, тези мерки следва да бъдат съобразени с изискването да не надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от законодателството цели (чл. 6, ал. 2 от АПК и точка 56 от решението на СЕС от 4 май 2023 г. на Съда на ЕС по дело С-97/21). Съгласно чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. От своя страна разпоредбата на ал. 5 на чл. 6 от АПК сочи, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В решение по дело № С 210/10

г. от 09.02.2012 г. СЕС изрично сочи (т. 24), че "когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение преследваните цели".
В т. 56 от решение на СЕС от 04 май 2023 г. по дело С-97/21 е посочено, че "що се отнася до спазването на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че той изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции, предвидено в национална правна уредба като разглежданата в главното производство, да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от тази правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели (решение от 5 май 2022 г., BV, C-570/20, EU: C: 2022: 348, т. 34 и цитираната съдебна практика).
Съразмерността на наложената мярка се преценява на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, като същата не може да засяга права и 6/12 законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се налага. В горецитираното решение СЕС от 04 май 2023 г. по дело С 97/21 съдът е посочил, че за да се установи приложимостта на член 50 от Хартата, следва да се провери дали съответните мерки, тоест имуществената санкция, наложена по силата на член 185 от Закона за ДДС, и запечатването на търговския обект на жалбоподателя в главното производство, извършено на основание член 186 от същия закон, могат да се квалифицират като "санкции, които имат наказателноправен характер". Съгласно постоянната практика на СЕС релевантни са три критерия. Първият критерий е правната квалификация на нарушението във вътрешното право, вторият — самото естество на нарушението, а третият — степента на тежест на санкцията, която може да бъде наложена на съответното лице (в този смисъл решение от 22 март 2022 г., bpost, C-117/10, EU: C: 2022: 202, т. 25). В случая, както е посочил и СЕС в решението си, производствата и мерките, разглеждани в главното производство, са квалифицирани като административни във вътрешното право.
Макар, че с процесната ПАМ се цели предотвратяване на административни нарушения, като цяло процедурата за търсене на отговорност и предвидените административни санкции в настоящата хипотеза имат наказателноправен характер по смисъла на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък "Хартата"). Чл. 50 от Хартата се прилага не само към процедури за търсене на отговорност и санкции, квалифицирани от националното право като "наказателни", но и към процедури за търсене на отговорност и санкции, за които, независимо от тази квалификация по националното право, трябва да се счете, въз основа на правната квалификация на нарушението и естеството на нарушението като релевантни критерии с наказателноправен характер.
Всъщност този характер може да произтича от самото естество на въпросното нарушение и от степента на тежест на санкциите, до които то може да доведе (вж. в този смисъл решения от 20 март 2018 г., M., C-524/15, EU: C: 2018: 197, т. 30 и от 22 юни 2021 г., L. R. S. (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU: C: 2021: 504, т. 88). По отношение на втория критерий, свързан със самото естество на нарушението, той предполага да се провери дали разглежданата мярка преследва по-специално репресивна цел, без преследваната от нея превантивна цел да може само по себе си да я лиши от квалификацията като наказателноправна санкция. Присъщи за наказателноправните санкции са както репресията, така и превенцията на противоправните деяния. Мярка, която се свежда само до поправяне на вредата, причинена със съответното нарушение, обаче няма наказателноправен характер (в този смисъл решение от 22

юни 2021 г., L. R. S. (Точки за 7/12 пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU: C: 2021: 504, т. 89). Оспорената мярка в конкретния случай няма за цел нито да позволи събирането на данъчни вземания или на доказателства, нито да възпрепятства укриването на последните. В разпоредбата на член 22 от Закона за административните нарушения и наказания целта на посочената мярка е преустановяване на извършваните административни нарушения и предотвратяване на нови нарушения, като се попречи на съответния търговец да използва търговския си обект. Настоящият състав, позовавайки се на гореизложеното, приема, че мярката запечатване преследва едновременно превантивна и репресивна цел, тъй като е насочена също към възпиране на съответните лица от допускане на неизпълнение на задължението по член 118, алинея 1 от Закона за ДДС.

По отношение на третия критерий, а именно степента на тежест на предвидените в закона процесни мерки, съответно мярката, целяща възпиране и наказване на нарушенията в областта на ДДС, съдът намира, че всяка от тях, е с висока степен на тежест. К. процесните мерки като санкции с наказателноправен характер съгласно възприетите критерии в постоянната съдебна практика следва да се приеме, че кумулирането на тези санкции за нарушението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС (нерегистрирана продажба на стойност 1,50 евро) не зачита правото по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС (т. 55 от решението на Съда на ЕС по дело C-97/21), от една страна, а от друга страна – е непропорционално.

Ограничението на основното право по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС е допустимо ако е необходимо за постигането на легитимни цели (осигуряване събирането на ДДС), преследвани от националната правна уредба (решение от 5 май 2022 г., BV, C-570/20, т. 34). В съответствие с член 52, параграф 1, първо изречение от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Съгласно второто изречение от същия параграф при спазване на принципа на пропорционалност ограничения на посочените права и свободи могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

В случая на кумулирането на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗДДС, издадена в рамките на административно производство, което е отделно от вече започналото административно наказателно производство, е недопустимо, доколкото не гарантира, че тежестта й, преценявана съвкупно с тежестта на имуществената санкция, която се следва за вмененото на търговеца административно нарушение, ще съответства на тежестта на нарушението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. В т. 65 от 8/12 решение на СЕС от 4 май 2023 г. по дело C-97/21 се посочва, че "член 273 от Директивата за ДДС и член 50 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение.

" Посочено е също така, че "В случая, видно от данните, предоставени от запитващата юрисдикция и от българското правителство, кумулирането на двете мерки, предвидени съответно в член 185 и в член 186 от Закона за ДДС, изглежда, е автоматично, тъй като в хипотезата на извършване на едно и също нарушение на член 118, алинея 1 от този закон данъчният орган е

длъжен систематично да прилага и едната, и другата от тези мерки. Следователно такова кумулиране сякаш не зависи от изчерпателно определени условия по смисъла на посочената в точка 53 от настоящото решение съдебна практика, поради което разглежданата в главното производство национална правна уредба не изглежда да съдържа необходимата рамка, за да се гарантира зачитането на основното съдържание на правото, предвидено в член 50 от Хартата."
Запечатването на търговския обект, наред с иницииране на административнонаказателно производство, в рамките на което законодателят е предвидил налагане на имуществена санкция в размер от 1 000 до 4 000 лева (арг. от чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, регламентиращ административнонаказателния състав за нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, респ. по чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г.), не е необходимо за постигане на целта на ЗДДС и е непропорционално ограничение спрямо тежестта на нарушението в конкретния случай.
Спрямо фактите на конкретния случай (размерът на неплатения ДДС е минимален) запечатването на търговския обект е мярка, която създава ограничения за дейността на търговеца, които са несъразмерни на поставената цел обезпечаване събирането на ДДС. Мярката е допълнителна тежест, която, преценена с оглед инициираното спрямо търговеца административнонаказателно производство по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, надхвърля тежестта на извършеното нарушение по чл. 118, ал. 1 ЗДДС и е в противоречие с изискванията на принципа за пропорционалност (точки 56, 57 и 62 от решението на Съда на ЕС по дело C-97/21). Налагането на процесната ПАМ не би могло да 9/12 преустанови евентуалното административно нарушение, нито да предотврати вредните последици от него, тъй като то вече е довършено към момента на констатирането му от приходните органи. Прилагането на ПАМ не би могло и да предотврати бъдещи административни нарушения и вредните последици от тях, а само да преустанови търговската дейност в обекта и генерирането на приходи от нея, респективно и постъпване на данъци за фиска.
Запечатването на обекта ще има за последица блокиране дейността на търговеца, комуто по този начин ще бъдат причинени вреди, несъразмерни с мярката. В случая налагането на ПАМ не съответства на предвидените в чл. 22 ЗАНН цели и на регламентирания в чл. 6 АПК принцип за съразмерност. Налагането в случая на ПАМ за закупуване на стоки на стойност 1,50 евро се явява несъразмерно с целта на закона. Съдът приема, че не би могло да се определи като съразмерно налагането на процесната ПАМ в конкретния случай – предвид и стойността на продажбата (20 лв.) и размера на вредите, които евентуално биха настъпили за държавния бюджет, в сравнение с тези, които биха настъпили за жалбоподателя, осъществяващ процесната търговска дейност, ако обектът бъде запечатан. Още повече, както е посочено в заповедта за ПАМ, запечатаният търговски обект е на особено интензивно търговско местоположение. На практика се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защита на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Ето защо наложената ПАМ не е в разумно съотношение на пропорционалност между засегнатите интереси на търговеца и охраняваните с прилагането на принудителна административна мярка обществени отношения.
Характерът и тежестта на установеното нарушение не обосновават засягане на права и законни интереси на дружеството в степента, в която ще бъдат засегнати при прилагането на процесната ПАМ преустановяване на търговската дейност в обекта за период от седем дни. Несъответствието на мярката в конкретния случай с тежестта на нарушението, в съотношение и с наложената в конкретния случай за същото нарушение имуществена санкция, включително съобразявайки и обстоятелството, че същите са от компетентността на различни съдилища – районния съд за имуществената санкция и административния съд за запечатването, включително и липсата на механизъм за координиране, позволяващ да се гарантира спазването на изискването за

пропорционалност спрямо тежестта на извършеното нарушение, не се преодолява и с представените по делото АУАН и НП за извършени от дружеството други нарушения на приложимото законодателство. Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от 10/12 АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и процесната заповед за ПАМ следва да се отмени, като незаконосъобразна. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 25,56 евро. Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ , по жалба на „СЮ ЖЪ“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС № 115-ФК/22.05.2026 г. на Д. Р. К. – началник Отдел „Оперативни дейности“ В. в ЦУ на НАП. ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя „СЮ ЖЪ“ ООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 25,56 евро деловодни разноски. 11/12 Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено. СЪДИЯ